

enhver Dyrighed, som skal meddele den, udtryffeligt fremhæve i Attesten, at Bedkommende selv har forlangt Documenterne eller Sagen tilbage og saaledes selv er raadig over Sagens Fremme; men saa maa det da ogsaa ligefrem, synes det mig, være enhver Rets Pligt, eller — da jeg, i hvad jeg før talte om, sammenblandede disse Tilfælde med Attester, som meget ofte forstafes med Hensyn til Skatteopkrævningen, — altsaa ogsaa enhver Skatteopkrævers Pligt at fremme Sagen, naar Ansøgningen ikke ligefrem er i Autoriteternes Magt, men den er tilbageleveret til Bedkommendes Raadighed, da man i saa Fald jo ikke har nogen Garantie for, at den vil blive fremmet med tilbørlig Hurtighed. Med Hensyn til hvad der nu blev fremført af den sidste ærede Taler om, hvorvidt denne Lov skulde gjælde ogsaa om militære Erklæringer, da antager jeg naturligviis, at den skal gjælde saavel om militære som ikkemilitære Erklæringer. Jeg mener, at der ikke kan være den mindste Tvivl om, at denne Lov skal være ganske almindelig, at den skal omfatte alle Slags Erklæringer. Men jeg troer, at den meget ærede Taler complicerede Sagen mere, end behøves, naar han formeente, at den Gang, disse Erklæringer vilde komme til at gaa, vilde blive meget vidtløftig, men det vil den virkelig ikke blive. Jeg mener, at enhver militær Autoritet ligesaa vel som enhver civil Autoritet overmaade godt kan og vil være sine Erklæringer bekendt, og ikke vil bryde sig i mindste Maade om, at de sees af de Underordnede; jeg idetmindste for min Part, der dog afgiver en heelt Deel Erklæringer mellem Aar og Dag, bryder mig ikke synderligt om, at Bedkommende see dem, jeg er endog ganske villig til at vise Bedkommende dem. Men, hvad den ærede Taler især har lagt Vægt paa, er den forskjellige Gang frem og tilbage, som disse Erklæringer skulde have at gaa; — dertroer jeg nu imidlertid, han tager feil; jeg troer, at han gjør sig skyldig i den samme Feiltagelse som Flere, der have talt i denne Sag, idet han synes at mene, at, hver Gang der skulde erhverves nye Oplysninger, skulde man sende Ansøgningen eller Sagen tilbage til og for-

lange nye Erklæringer fra dem, der allerede tidligere havde afgivet saadanne; det troer jeg ikke. Jeg troer, at Sagen er ganske simpelt den, at Enhver, der indkommer med en Begjæring, afgiver den til den nærmeste Dyrighed, militær eller civil; denne giver da sin Erklæring paa den og sender den derpaa simpelthen til den overordnede Dyrighed, militær eller civil, og denne meddeler atter ganske ligefrem sin Erklæring over Erklæringen paa Begjæringen. Der maa naturligviis være en øverste local Autoritet, nemlig i civile Sager Amtmanden; i militære Sager veed jeg ikke præcist, hvem det er, jeg troer det er Bataljons- eller Regimentschefen (Meil); jeg siger, jeg veed ikke, hvem det er, men jeg troer, det er ham. Denne sender saa uden videre Omstændigheder Sagen ikke til Ministeriet som hidtil, men ganske aabent og ligefrem, med alle de afgivne Erklæringer, tilbage til Ansøgeren. Hvis jeg skulde faae med saadanne Sager at bestille, vilde jeg rimeligviis simpelthen, naar jeg havde indhentet Underdyrighedernes Betænkning, efterat have udstedt en almindelig Bekjendtgørelse om, at Bedkommende kunde afhente Erklæringerne paa det og det Posthus, ganske simpelt convolutere Sagen til Bedkommende, som da kunde afhente den paa Posthuset, og saa staaer det til ham selv at indsende Sagen til Ministeriet.

Justitsministeren: Forsaavidt den ærede Landsthingsmand bemærkede, at jeg ikke havde anført Lovbestemmelser i de Dtringer, jeg tillod mig, med Hensyn til Anstand ved Retten, naar Ansøgninger indgives, saa mangler det dog ikke paa slige Lovbestemmelser, og jeg skal paa Grund af hans Bemærkning blot tillade mig at anføre, at Forordningen af 3die Juni 1796 § 9 udtryffeligt omtaler, at, naar der indgives Ansøgning om fri Proces, skal Dyrighedens Attest om, at Ansøgningen er indgivet, fremlægges, naar denne Omstændighed skal komme i Betragtning til Anstand ved Retten, og jeg tillod mig forrige Gang, da Sagen her var under Behandling, at nævne et andet Lovsted, nemlig Forordningen af 25de Januar 1828 § 5, som fastsætter, at saadanne Ansøgninger, naar de skulle komme i Betragt-